

هپاتیت چیست؟

از نظر لغوی به معنای التهاب کبد است. که به دو صورت حاد و مزمن دسته بندی میشود. دلیل اصلی ابتلا به آن ویروس است اما برخی عوامل مثل داروهای بیهوشی، الکل، کبد چرب نیز میتوانند باعث بروز آن شوند. همچنین ابتلا به برخی بیماری ها مثل سرخک و سرخجه نیز میتواند سبب بروز هپاتیت شود.

انواع هپاتیت:

انواع هپاتیت از این قرارند: هپاتیت A, B, C, D, E, G

هپاتیت حاد میتواند از زمان ورود به بدن و بعد از دوره کمون علائمی شبیه آنفولانزا مثل: تب، تهوع، استفراغ، کاهش اشتها، سرفه و آبریزش از بینی اشاره کرد. گاهی هپاتیت میتواند بعد از گذشت ۱ تا ۲ ماه سبب زردی شود که با پر رنگ شدن ادرار و کمرنگ شدن مدفوع همراه است و در این شرایط علائم اولیه کاهش میابد و کبد میتواند بزرگ شود و دزر قسمت بالای راست شکم باعث احساس درد شود.

هپاتیت مزمن معمولاً بدون علامت است و در برخی مواقع با علائمی چون ضعف، بی حالی، خستگی زودرس، نداشتن اشتها و

بروز درد دائمی در کبد همراه است. در این نوع هپاتیت سلول های کبدی به مرور از بین میروند و تشخیص آن تنها با نمونه برداری از کبد و روش های آزمایشگاهی امکانپذیر است. در دراز مدت هپاتیت مزمن میتواند منجر به سیروز کبدی شود که در این مرحله عملکرد کبد مختل میشود و علائمی چون زردی، بزرگ شدن طحال و آب آوردن شکم و ورم دست و پا و خواب آلودگی اشاره کرد آخرین مرحله این بیماری سرطان بدخیم کبد است.

هپاتیت نوع A:

یک نوع عفونت گوارشی لاست و در اثر مصرف آب و غذای آلوده ایجاد میشود گاه بدون بروز زردی است و خود به خود مهار میشود. و درمان های آن حمایتی و علامتی است.

هپاتیت B:

این نوع در تمامی جهان شایع است و شیوع آن در ایران متوسط گزارش میشود (۲ تا ۸ درصد). روابط جنسی پر خطر و حفاظت نشده دلیل اصلی ابتلا به هپاتیت نوع B است. همچنین تزریق فراورده خونی آلوده و تزریق با سرنگ مشترک در بین افراد معتاد از دلایل دیگر ابتلا به هپاتیت نوع B میباشد.

در مناطق با شیوع بالا دلیل ابتلا، انتقال عمودی یعنی از مادر به جنین می باشد و نوزاد با این هپاتیت به دنیا می آید و بدن

آنکه بداند ناقل بیماری است و در آینده بیماری اش را از طریق خراش پوستی، زخم، تماس جنسی و سرنگ و... به دیگران منتقل میکند. در نهایت این نوع هپاتیت به هپاتیت مزمن تبدیل میشود و میتواند باعث سیروز کبدی و سرطان کبد شود.

ابتلا به هپاتیت در ایران رو به کاهش است و دلیل این مسئله واکسیناسیون می باشد. همچنین خانم های باردار یا خانم هایی که قصد بارداری دارند، باید تست غربالگری انجام دهند و در صورت مثبت بودن بیماری تمهیدات لازم در نظر گرفته میشود. خوشبختانه هپاتیت B در دوران بارداری از مادر به جنین منتقل نمی شود اما نوزاد در زمان زایمان میتواند به آن منتقل شود؛ لذا ۶ ساعت اول تولد زمان طلایی برای تزریق واکسن به نوزاد محسوب میشود.

هپاتیت C: از راه خون منتقل می شود و پیشگیری و درمان آن بسیار گران است.

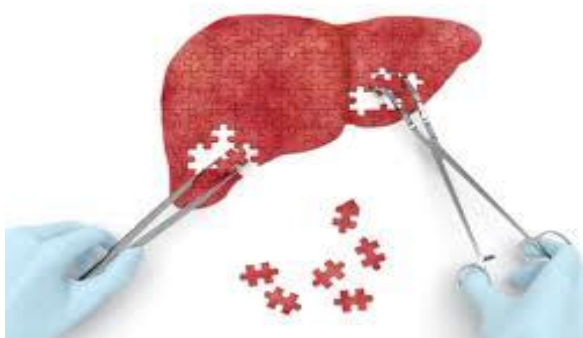
هپاتیت D: در شرایطی ایجاد میشود که فرد حتماً به هپاتیت نوع B مبتلا باشد.

هپاتیت های E و G: از طریق خون و رابطه جنسی محافظت

هپاتیت و انواع آن (پیشگیری و تشخیص)

کد شناسه: wd-pf-54

مشاور علمی: دکتر رزیتا شریف روحانی متخصص
طب داخلی

واحد آموزش سلامت همگانی و بیماران مرکز
آموزشی و درمانی شهید بهشتی اصفهان

اسفند ماه ۱۳۹۹

نکته: واکسن هپاتیت در برخی از افراد ایمنی قابل قبولی به وجود نمی آورد؛ مثل: افراد بالا ۴۰ سال، مردان، افراد چاق، افراد با ژنتیک خاص، افرادی که دیالیز می شوند، افراد مبتلا به ایدز، افراد سیگاری و افراد با نقص سیستم ایمنی ممکن است ایمنی مطلوب را در برابر بیماری کسب نکنند.

واکسن باید به صورت زیر جلدی و در عمق عضله تزریق شود تا موثر واقع شود.

واکسن باید در ۲ تا ۸ درجه سانتی گراد نگهداری و از یخ زدن آن پیشگیری شود

هم در زایمان سزارین و هم طبیعی احتمال انتقال هپاتیت مادر به جنین وجود دارد اما از طریق شیر دهی به نوزاد منتقل نمیشود.

منبع: سایت رسمی وزارت بهداشت و آموزش پزشکی

راه ارتباطی با ما جهت راهنمایی و مشاوره:

۰۳۱-۳۲۳۶۷۰۰۱ داخلی ۲۳۵۴-

نشده منتقل میگردد. این نوع هپاتیت ها جهش ژنتیکی دارند و به سختی قابل بررسی و تشخیص هستند

تشخیص: برای شناسایی هپاتیت های A, B, C آزمایش تشخیصی وجود دارد. ویروس هپاتیت B ۱۰-۳ هفته بعد از تماس جنسی در آزمایش فرد قابل شناسایی میشود و قبل از آن قابل شناسایی نیست. آزمایش هپاتیت C به بررسی آنتی بادی بدن علیه ویروس میپردازد و چنانچه فرد به مدت ۶ ماه به آن مبتلا باشد به هپاتیت مزمن تبدیل میشود.

واکسیناسیون:

تنها برای هپاتیت B واکسن تولید شده است. این واکسن کاملاً بدون خطر است و تا ۹۰ درصد در پیشگیری موثر است. این واکسن در بزرگسالان روی بازو و در نوزادان در ناحیه جلو و خارج ران تزریق می شود. در بزرگسالان باید سه بار تزریق شود. یک ماه بعد از اولین تزریق و پس از گذشت ۶ ماه از اولین تزری باید واکسیناسیون انجام شود. اما در نوزادان بدو تولد، دو ماهگی و شش ماهگی انجام می شود.

